

YENİ BİR DÜNYA İÇİN

FUAT AKYÜREK

Gerilim, çatışma, mücadele dolu bir yılı daha geride bıraktık. Ama adettendir yeni bir yıla genellikle iyi dileklerle girilir. Yeni yıl için beslenen iyi dilekler ve umut, insanoğlunun binlerce yıldır hep daha iyiye, güzele, adaletli bir dünyaya ulaşma çabasından kaynaklanır. Bu nedenle bu iyimserliğin tarihsel, toplumsal kökleri vardır. Ağaçların üzerinde, karanlık mağaralara, oradan aydınlık evlere ve gökyüzünü fethetmeye uzanan insanlığın yaşam serüveni de bu umutlu beklentileri doğrulayacak niteliktedir.

Bütün bu umutları doğrularcasına geçtiğimiz yılı Fransa'da "Sarı Yeleklilerin" eylemleriyle kapadık. İleri sürdükleri ekonomik ve sosyal taleplerle sarı yelekliler giderek yoksullaşmakta olan tüm emekçilerin özlem ve taleplerinin temsilcileri oldular. Bu eylemler vesilesiyle bir kez daha açığa çıktı ki kapitalizmin merkez ülkeleri için için kaynıyor ve biriken enerji kendisini hapsetmeye çalışan tüm engelleri parçalamak için harekete geçiyor.

Kuşkusuz bu eylemlere yol açan nedenler onyıllardır hükümetlerin uyguladıkları işçi ve emekçi karşıtı politikalarda yatmaktadır. Neo-liberal saldırılar diye adlandırabileceğimiz bu saldırılar başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi halk tabakaları için tam bir yıkım oldu. Kazanılmış pek çok hak budandı, eğitim ve sağlık bütünüyle piyasa koşullarının insafına terkedildi, ücretler eridi.

Eylemler şimdilik bazı kısmi kazanımlar elde etti. Ama ne Fransız burjuvazisi, ne de diğer ülkelerin burjuva hükümetleri işçi sınıfına ve emekçi halklara karşı sürdürdükleri saldırıları bir kenara koymak niyetindedir. İşçi ve emekçi halkın mücadelesi bu saldırıları kısmen geriletıyor ve yavaşlatıyor. Ama mücadelenin biraz durgunlaşması ve geriye çekilmesi tekelleri burjuvazi için yeni saldırıların başlangıcı oluyor. Sadece ekonomik saldırıları yeniden yürürlüğe koymakla kalmıyorlar, aynı zamanda tutuklamalar gibi göz dağı vermeyi amaçlayan politik saldırıları da başlatıyorlar.

İşçi sınıfının kitle örgütleri olan sendikalar ise uzlaşmacı ve sermayenin çıkarlarını korumaya yemin etmiş yöneticilerin ellerinde geri bir mevzide duruyorlar. Büyük sermaye bu yöneticilere o kadar güveniyor ki, halk hareketleri yükseldiğinde bu yöneticileri göreve, işleri yoluna sokmaya çağırıyor! Ama artık kesin bir gerçek var ve o gerçekte şu; işçilerin artık geriliyecek bir yerleri bulunmuyor. Onlar geriye gide gide duvara yaslanmış durumdadır. Önlerinde mücadeleden başka bir yol bulunmuyor.

Büyük sermaye özellikle kriz dönemlerinde işçileri ya işsiz kalıp açlığa sürüklenmekle, ya da kölece bir ücrete ve çalışma koşullarına razı olmakla tehdit etti. Bu tehdit sendika bürokratlarının da yardımıyla genellikle etkili oldu. İşçiler mevzi mücadelelere girmelerine karşın bu saldırıları püskürtemediler, karşı bir saldırıya geçemediler. Ancak artık koşullar bütünüyle değişme eğilimi gösteriyor. Gerileyecek bir mevzi yok ve işsizlikle korkutmanın da sonuna gelindi. Diğer emekçi sınıf ve tabakalar da işçi sınıfı ile birlikte harekete geçme eğiliminde ve bunun için zemin son derece elverişli. Bitirirken şu tespitleri yapmak herhalde boş hayal kurmak olmayacaktır; girdiğimiz bu yıl uluslararası işçi sınıfının ve emekçi halkların mücadelesinin yükseldiği, yeni ve sert mücadelelere gebe bir yıl olacaktır. Mücadelelerin giderek yaygınlaştığını ve kiteselleştiğini göreceğiz. Bu mücadeleler belki hemen sınıfsız, sömürsüz bir dünyanın kurulmasına yol açmayacaklar ama oraya giden kapıyı da aralamış olacaklar.

Ocak / 2019